

A Kúria dr. Baltay Levente ügyvéd által képviselt felperesnek - a .. jogi és szabályozási igazgató által képviselt alperes ellen személyes adatok kiadása iránt indított polgári peres ügyében a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 31.P.95.390/2010. szám alatt megindított és a Fővárosi Bíróság 47.Pf.635.617/2011/4. sorszámú ítéletével jogerősen befejezett perében a felperes által benyújtott 13. sorszámú felülvizsgálati kérelem folytán indult eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Ez ellen az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a felperest 12.500 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Álláspontja szerint a felperest hívó felek kapcsolási száma, a hívások iránya, időtartama, gyakorisága, illetve a hívószolgáltatás jellege nem minősül a felperes személyes adatának, mert azokból a felperesre közvetlen következtetés nem vonható le és az a felperessel nem hozható közvetlen összefüggésbe, így az Avtv. személyes adat fogalmának nem felel meg. Az ítélet indokolása szerint az alperes a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. tv. (Avtv.) 2. § 8. pontja szerint nem vitásan adatkezelőnek minősül, mivel a felperes személyes adatát kezeli. A törvény ugyanakkor - a 2003. évi C. törvény (Eht.) és az Avtv. 5. § (1) bekezdése - célhoz kötötten engedi kezelni a távközlési díjak meghatározásához szükséges személyes adatokat. Az Eht. csupán azon személyes adatok kezelését teszi lehetővé a 154. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott célból, amelyek az előfizető által igénybevett szolgáltatás azonosításához elengedhetetlenül szükségesek, az előfizető adataira vonatkoznak, és az általa igénybevett szolgáltatással, tehát hívások kezdeményezésével

összefüggenek. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes keresetében az Eht. 157. § (2) bekezdésében körülírt adatok kiadását kérte, ezen adatok azonban a törvény 17. fejezetének már a forgalmazási és számlázási adatok címe alatt szerepelnek, és nem a személyes adatok védelméről szóló külön címben. A 157. §-ban részletezett adatok kezelésének célja közös, a törvény azt a számlázáshoz köti. Az Eht. 157. § (2) bekezdésében felsorolt adatok személyes jellegét, illetőleg azok közül a személyes adatokat az Adatvédelmi törvény rendelkezései jelöli ki. Mindezekből az elsőfokú bíróság arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy az Eht. 157. § (2) bekezdésében foglalt, felperes által kiadni kért adatok nem személyes adatok. Ugyanakkor az Eht. 157. § (2) bekezdésében felsorolt adatok mindegyikére igaz, hogy nyomozóhatóság, ügyészség, bíróság megkeresésére köteles kiadni a szolgáltató az Eht. 157. § (10) bekezdése alapján. Utalt arra, hogy a 226/2003. (XII.13.) kormányrendelet (R) 4. § (1) bekezdése a személyes adat fogalmát csupán a hívott számok vonatkozásában alkalmazza. Az Avtv. 16. §-a, az Eht. és az R. idézett szabályai körülírják az adattovábbítás lehetséges címzettjeit és az adatkérés lehetséges jogosultjainak (amelyek között az előfizető nem szerepel) csak a számlázással összefüggő igények érvényesítése esetén esetlegesen díjvita során teszik lehetővé a hívott számokhoz történő hozzáférést, ha a másik fél az adatainak kiadásához hozzájárul.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, kérve annak megváltoztatását és az alperesnek a kereseti kérelemben megjelölt adatok kiadására kötelezését, valamint perköltségben marasztalását. A fellebbezés szerint tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a személyes adat fogalmát, mivel a kapcsolási számra beérkező hívások vele, mint természetes személlyel kapcsolatba hozhatók, és abból ránézve következtetések vonhatók le. A felperes a fellebbezésben hivatkozott arra, hogy az adatvédelmi biztos gyakorlata értelmében a híváslista személyes adatnak minősül, egyrészt a telefon tulajdonosáé, másrészt azé, akivel a beszélgetést folytatta. Az Eht. 157. § (2) bekezdése értelmében az alperes a kért adatok vonatkozásában adatkezelő, és tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság az Eht. és az Avtv. viszonyát. Az Eht. nem definiálja a személyes adat fogalmát, mindössze a hírközlési szolgáltatónak ad felhatalmazást az adatkezelésre a személyes adatok meghatározott köre tekintetében a cél megjelölésével, az Avtv. 3. § (1) bekezdésével, illetve 5. § (1) bekezdésével összhangban. Ebből azonban nem következik, hogy a saját személyes adatait ne lenne jogosult megismerni. Hivatkozott arra is, hogy az alkotmánybíróság a személyes adatok védelmét információs önrendelkezési jogként értelmezi, és bár mások jogainak védelme valóban szolgálhat korlátozás alapjául, ez kifejezett jogszabályi rendelkezést feltételez. A beérkező hívásokkal kapcsolatos adatok minősülhetnek más személy adatának, a személyes adatok védelme azonban csak a természetes személyt illeti meg, de

megítélése szerint természetes személy hívó esetében sincs lehetőség a korlátozásra, mivel alapesetben a hívó fél célja az, hogy magát azonosítsa, és ezzel kapcsolási számának a beszélgetés tartamának stb. az adataihoz való kezeléséhez ráutaló magatartással adja meg a hozzájárulást. A hívást kezdeményező fél értelemszerűen kezeli a hívott fél személyes adatának minősülő kapcsolási számát, ezért a beérkező hívásokhoz kapcsolódó adatok ismeretének hiányában aszimmetrikus információs helyzet alakul ki. Utalt arra, hogy a híváslistára azért van szüksége, mert rendszeresen zaklatják automatizált hívásokkal, háborítatlan magánszférához való jogai biztosítása érdekében van szüksége a kért adatokra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését fenntartva hivatkozott az adatvédelmi biztos 1370/A/2006. számú véleményére, mely szerint a hívószámok listáját az előfizető csak a hívó felek hozzájárulása esetén kaphatja meg.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével érdemben és indokaiban is egyetértve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által kért adatok nem minősülnek az ő személyes adatának, mivel az ő kapcsolási számára érkező hívószámok vele kapcsolatba nem hozhatók, és azokból rá vonatkozóan következtetés nem vonható le. Kiemelte, hogy az adatkezelő kizárólag a szerződés létrehozatala, tartalmának meghatározása, módosítása, teljesítésének figyelemmel kísérése, az abból származó díjak számlázása céljából kezelheti az elektronikus hírközlési szolgáltatás igénybevételével kapcsolatos olyan személyes adatot, amely a díj meghatározásához és a számlázáshoz szükséges és elégséges. Az Eht. és az Avtv. 5. § (1) bekezdése csupán célhoz kötötten engedi kezelni a személyes adatokat, a célhoz kötöttség okán pedig az adatkezelőnél lévő adatokból ezen célokon túlmenően semmilyen következtetés nem vonható le és a felperessel kapcsolatba nem hozható. Az adatvédelmi biztos eseti döntései ugyan nem kötik a bíróságot, de helytálló az adatvédelmi biztos azon álláspontja, hogy a hívó szám előfizetőjének, a hívás időtartamának, időpontjának, a szolgáltatás típusának meghatározása nem a felperes, mint előfizető személyes adatának minősül, hanem a másik fél személyes adatának. Mivel az előfizetőnek nincs ráhatása arra, hogy kik és milyen számról, milyen ügyben hívják, hívhatják őt, így a másodfokú bíróság megítélése szerint a hívószámokból az előfizető felperes személyére következtetést levonni, azt vele kapcsolatba hozni nem lehet. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak a 226/2003. (XII.13.) Kormányrendelettel kapcsolatosan kifejtett álláspontjával azzal, hogy amennyiben a hívó személye a felperes adatának minősülne, a felperes személyes adatainak megismeréséhez főződjő jogát az Eht. akkor is korlátozza. A másodfokú bíróság az Avtv. 11. § (1) bekezdése és 12. § (1) bekezdése alapján arra a

következtetésre jutott, hogy a felperes kizárólag saját személyes adatai tekintetében élhet az Avtv. alapján a tájékoztatáskérés jogával. A felperest zaklató hívásokra utalva kifejtette, hogy a felperes jogainak érvényesítése érdekében az Avtv. 12. § (1) bekezdés értelmében az adatkezelőtől csak annak kiadását kérhette volna, hogy az ő kapcsolási számát kinek és milyen célból továbbította, illetve adta ki. Ilyen kérelem megtagadása esetén kezdeményezett perben pedig neki kellett volna bizonyítania, hogy az alperes nyilvántartása szerint őt hívó személyek az alperestől kapták meg a hívó számát, a hívószám jogosulatlan kiadása ugyanakkor az adatkezelő kártérítési felelősségét alapozhatja meg. Utalt a másodfokú bíróság arra is, hogy az alperes, mint adatkezelő egy esetleges büntetőeljárásban az Eht. 157. § rendelkezései értelmében köteles lenne kiadni a felperes által jelen keresetben kért adatokat. Tévesnek ítélte a felperes azon jogi álláspontját is, mely szerint az adatkezelőnek a hívó felek közül a jogi személyeket ki kellett volna választani és a jogi személyek esetében a zaklatót köteles lett volna kiadni, mivel jogi személyeknél nincs olyan személyes adat, melyre az Avtv. szabályozása kiterjedne. A felperesi fellebbezésben hivatkozott 15/1991. (IV.13.) AB határozat kapcsán végül azt emelte ki, hogy az már az Avtv. hatályba lépése előtt kimondta, hogy főszabály szerint csak az érintett tudtával és beleegyezésével lehet kezelni személyes adatokat. A kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokai alapján helybenhagyta, a pereszes felperest a Pp. 67. § (2) bekezdése szerint irányadó 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése értelmében az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, kérve a jogerős határozat megváltoztatását és az alperesnek a 2009. június 15-e és 2010. március 30-a közötti időszakban a kapcsolási számára érkezett összes fogadott hívás vonatkozásában a hívó fél előfizetési számának, az egyes bejövő hívások dátumának, a hívások kezdetének és befejezésének az időpontja kiadására kötelezését.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Téves a jogerős ítélet azon jogi álláspontja, mely szerint a felperes által kért adatok nem minősülnek az ő személyes adatának. A felperes kapcsolási számára érkező hívások ugyanis a felperessel kapcsolatba hozhatók, a hívó fél kapcsolási számából, a hívások gyakoriságából és tartamából a hívott félre következtetések vonhatók le, ebből következően az Avtv. 2. § 1. pontja értelmében az személyes adatnak minősül. Az adatvédelmi biztos gyakorlatával egyezően azonban ezek az adatok legalább két személy, egyrészt a

hívó, másrészt a hívott fél személyes adatai. Mivel az adatkezelő valamennyi érintett jogait köteles szem előtt tartani, ezért egyikük egyoldalú kérelmére a fogadott és kezdeményezett hívásokkal kapcsolatos lista nem adható ki. Helyesen utal a jogerős ítélet arra, hogy a szolgáltató adatkezelése célhoz kötött, és az Avtv. 5. § (1) bekezdésével szabályozza az adatkezelés célhoz kötöttségét, a kezelhető adatok körét, továbbá helytálló az is, hogy az Avtv. 16. §-a az érintett 11-15. §-okban szabályozott jogainak gyakorlását mások jogainak védelme érdekében korlátozhatja.

Téves ugyanakkor a felperes azon fellebbezési hivatkozása, mely szerint a hívó fél a kapcsolási szám tárcsázásával ráutaló magatartással hozzájárul személyes adatainak a hívott fél által történő kezeléséhez. A hívást kezdeményező természetes személy ugyan valóban az esetek többségében azzal a céllal kezdeményez hívást, hogy magát azonosítsa, a hívott féllel a hívás okát, célját közölje. Ugyanakkor nem feltétlenül köteles a hívott féllel közölni azt, hogy a hívást honnan, mely kapcsolási számú készülékről kezdeményezi, tehát nem vonható le az a következtetés, hogy személyének azonosításával hozzájárul valamennyi, a hívással kapcsolatos személyes adat kezeléséhez. A felperes álláspontja szerint is a személyes adatok védelme - az információs önrendelkezés - a magánszféra-védelem egyik legfontosabb eszköze. Ebből azonban okszerűen az is következik, hogy a hívó fél híváskezdeményező magatartása a hívással kapcsolatos valamennyi adat - mint személyes adat - kezeléséhez történő hozzájárulásként nem értelmezhető. A személyes adat kezeléséhez, továbbításához vagy nyilvánosságra hozatalához történő hozzájárulásnak vagy kifejezettnek kell lennie, vagy a ráutaló magatartásnak olyan jellegűnek kell lennie, amiből a hozzájárulás ténye, az adatkezelés terjedelme és esetleges korlátai kétséget kizáróan következtethetők.

A felperesnek a felülvizsgálati kérelemben a jogi személyek adatvédelmi jogosultságával kapcsolatosan kifejtett álláspontjával összefüggésben a Kúria utal arra, hogy a jogi személyek telefonjáról kezdeményezett hívások mögött mindig valamely természetes személy aktivitása húzódik meg, és nem zárható ki az sem, hogy a jogi személy kapcsolási számából a hívást kezdeményező természetes személy kiléte is következtethető, ezért az adatkezelésre vonatkozó különbségtétel ebben a körben nem indokolt.

A jogerős ítélet is hivatkozik a 15/1991. (IV.13.) AB határozat megállapításaira, és a felülvizsgálati kérelem kapcsán a Kúria a korábban kifejtettek szerint visszautal arra, hogy a telefonról intézett és az arra érkezett hívások listája olyan személyes adat, ami nem egyetlen, de legalább két személyhez köthető. A felperes által kért adatok kiadása tehát az ő számát hívó fél személyes adataival való önrendelkezési jog sérelme nélkül nem teljesíthető.

Az információs önrendelkezés joga azonban nem csupán a hívott, de a hívást kezdeményező felet is ugyanolyan mértékben illeti meg, és téves a felperes azon jogi álláspontja, mely szerint a hívó fél jogainak védelme nem szolgálhat az őt megillető önrendelkezési jog korlátozásának alapjául. Tény, hogy a hívást kezdeményező fél értelemszerűen kezeli a hívott fél személyes adatának minősülő kapcsolási számot, és a hívott fél nem minden esetben van abban a helyzetben, hogy a hívó személyét beazonosítsa. A hívó fél önrendelkezési joga azonban az aszimmetrikus információs helyzet feloldása érdekében sem sérülhet.

Végül téves a felperes azon felülvizsgálati kérelemben jelzett jogi álláspontja is, mely szerint a kapcsolási számát jogszerűtlenül megszerző, beazonosítatlan személy joggal való visszaélést megvalósító cselekménye törvényes védelmet élvezne. A háborítatlan magánszférához való jog érvényesítésére ugyanis a jogerős ítélet szerint is van jogszabályi lehetőség. A jogerős ítéletben foglaltaknak megfelelően, rendszeres zaklatás esetén az Eht. 157. § (10) bekezdése értelmében az elektronikus hírközlési szolgáltató az adatkérésre külön törvény szerint jogosult szervezetnek a törvényben meghatározott feladataik ellátásának biztosítása céljából köteles átadni vagy hozzáférhetővé tenni a (2) bekezdés alapján az elektronikus hírközlési szolgáltatónál rendelkezésre álló adatokat.

A kifejtett indokok alapján a Kúria a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésében foglaltak szerint hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárás során költsége nem merült fel. A per az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés o./ pontja értelmében illetékmentes.

Budapest, 2012. május 9.

Dr. Mészáros Mátyás sk. a tanács elnöke, Dr. Mucsi Erika sk. előadó
bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin sk. bírónő

A kiadmány hitelével:

Vné

tisztviselő